

DE INTOCHT

door NANNIE VAN WEHL.

Ill. van SIJTJE AAFJES.

Toen die brief kwam — wat een feest!

Het was een groote brief op zwaar, oud-Hollandsch papier. Je weet wel — met die kartelige randen. Ze wisten allemaal dadelijk, dat dat een brief van tante Netta moest zijn. Tante Netta — die een zomerhuis had, midden op de Veluwe, midden in

het schoonste gedeelte van de Veluwe. In Garderen. En tante Netta schreef in den zomer méér zulke brieven. Maar *zij*, de familie Turnhout, neven en nichten van tante Netta, hadden er nog nooit een gehad.

Ze hadden haast geen tijd om af te wachten, tot moeder den brief geopend had. Als er eens niet in stond, wat tante Netta gewoonlijk zoo tegen den zomer aan de een of andere nichten- en nevenfamilie schreef!

Maar 't was in orde. Met één oogopslag kon je 't al aan moeders gezicht zien. En toen hield moeder hun alle vijf den brief vóór: met haar groote duidelijke letters had tante Netta op dat papier gevraagd, of *zij* nu eens haar zomerhuis in Garderen wilden hebben, van 15 Augustus—7 September, totdat ze weer naar school moesten. —

Een gejuich ging op. Het zomerhuis van tante Netta! Acht bedden waren er, net genoeg voor hun allen en de trouwe Annet! Of moeder nu maar gauw schrijven wou van ja, dolgraag ja!

Moeder schreef gauw. En de zomervacantie begon met al zijn verschillende pretjes. Maar moeder moest thuis blijven. Want als je vier van die uitvliegende kinderen hebt, dan moet moeder wel thuis zijn om ze in ontvangst te nemen, hun bagage na te kijken, voor hun waschgoed te zorgen en hen opnieuw uit te sturen. Wie gekampeerd had, en daarna in Amsterdam mocht gaan logeeren, moest weer heel andere bagage hebben. En wie uit Rotterdam van logeeren terugkwam en naar het kamp in Sleen moest, had natuurlijk ook weer andere bagage nodig.

Moeder had nummer vijf steeds bij zich. Dat was het troetelpopje van de familie; het nakomertje, de kleine Anton, die in de zomervacantie, juist in Garderen, vier jaar zou worden. De jongste van de rest was tien jaar. Kleine Anton ging nog niet kampeeren of naar Amsterdam of Rotterdam. Die bleef bij moeder. Moeder en hij zouden in Garderen dubbel genieten; dat was hun uitgaan.

En de vier overigen beloofden, dat ze moeder en Annet goed helpen zouden.

Op een Zaterdagmorgen zouden ze aankomen. Dan zouden ze allemaal hard werken, dat alle bedden opgemaakt en alle koffers uitgepakt waren, als vader kwam. Vader hield niet van drukte. Hij kon 's avonds zeven uur pas in Garderen zijn. Dan moest alles in de puntjes zijn en het middagmaal op tafel.

Het was een stralende Augustusmorgen, toen de familie Turnhout in het huis van tante Netta aankwam. Ze hadden geen van allen het huis ooit eerder gezien en waren nu eenvoudig de eerste oogenblikken stil van verrukking. Groot was het huis niet, maar zoo dolgezellig! Met een serre en een open veranda, en een groote stoep om buiten te zitten! En het lag midden in een heel grooten tuin en die tuin was aan drie kanten door bosch omringd! Het was om te zuchten van heerlijkheid!

Ze zegen even met al hun handbagage neer in de makkelijke stoelen, die zóó maar op de veranda stonden. Maar toen — aan het werk! Het liep al tegen twaalf — eer ze aan den koffiebiterham konden denken, moest er nog heel wat gedaan worden. Eerst — o! heel even — eerst kijken in den tuin. De tuin komt met een open plek in de afrastering zóó maar in 't bosch uit — o kijk eens, wat een laantje! O, een drogesloot, veel in de schaduw, maar hier en daar toch even de zon op zijn hellende kanten! Tegen die helling te liggen met een boek! En drie weken den tijd! In dit tooverland! Een-en-twintig dagen! En in een heel huis, niet op een paar kamertjes behelpen in een buitenhotelletje! Het is te mooi om wáar te zijn!

Maar nu de belofte aan moeder en Annet! Nu aan het werk!

En ze verdwenen plichtsgetrouw in het huis, waarvan Annet reeds alle deuren en ramen had opengezet. De kleine Anton hielp óók mee — zijn pantoffeltjes vóór zijn bed — en hiër, dat was zijn tandenborstel.

Plotseling liep er, zoo maar voor hun bezige voeten, op de groote slaapkamer nóg een jongetje. Een blonde dreumes van ook zoowat vier jaar. Ze moesten lachen om de kalmte, waarmee het jongetje zich zóó maar in een vreemd huis en tusschen vreemde menschen bewoog.

„Dag!” zei het jongetje. „Jij heet Anton, hè? Ik heet Ajaan — ik woon dàar!” en hij wees naar een rood dak, dat uit de eikeboomen aan den overkant stak. „Ik kom met je spelen! Ga je mee spelen.”

Moeder, haar armen vol linnengoed, bekeek het jongetje eens. En Antonnetje begon net een beetje in den weg te loopen en om te hangen.

„Hè ja!” zei moeder aanmoedigend. „Dat moeten jullie doen! Ga in den tuin en pluk met je vriendje bloemetjes voor op tafel! Netjes doen, Anton!”

Daar verdween het stel, hand in hand. Beschermend en den weg wijzend had Ajaan Anton zijn dik knuistje toegestoken.

En ze zochten bloemetjes in den tuin.

Boven werd heel hard gewerkt. De koffers ontpakt, het goed in linnen- en kleerkasten geborgen, zooals het hoorde. De tijd vloog! Annet was in de keuken bezig, ruimde alles wat tot haar afdeeling hoorde weg in de blikken en potten. Een massa mondvoorraad hadden ze bij zich. Boven was al linnengoed genoeg losgekomen om de tafel te dekken. Anton bracht met zijn vriendje de eerste bloemetjes binnen uit den tuin. Veel te kort geplukte korenbloemen. Annet zei hem, dat hij de stelen langer moest laten. Toen trokken de heeren er weer op uit.

De magen knorden. Dorst hadden de stakkers ook. Eindelijk ging moeder zoo iets voelen. Ze keek op haar horloge, — half twee! „O, kinderen!” riep ze. „Arme kinderen! Wat zullen jullie een honger en dorst hebben! Annet! we komen! Gauw handwassen, kinderen!”

Overall lag al zeep en hingen handdoeken. Maar ze hadden zoo'n honger, dat ze 't niet zoo heel nauw namen met de zindelijkheid. Holderdebolder naar beneden nu!

Hoe zalig! De tafel gedekt, of ze er al jaren gehuisd hadden! Aanschuiven! En nu eten — alsjeblijft! En de melk drinken, die in meerdere kannen op tafel staat! Maar waar is Anton?

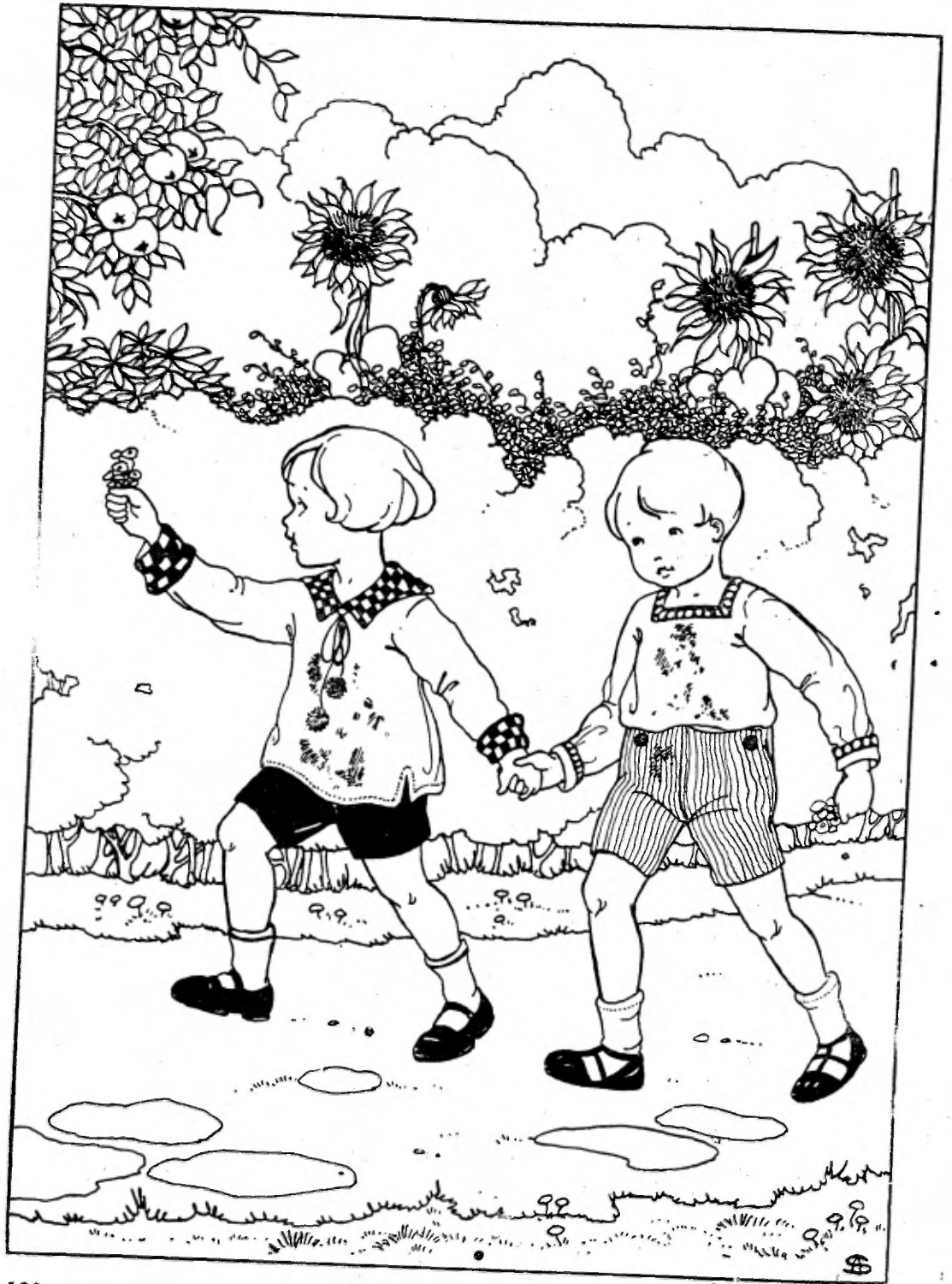
Moeder voelt even een kneepje van gewetenswroeging. Ze heeft Anton heelemaal aan zijn lot overgelaten. Maar, het vriendje was erbij! En 't leek nogal een aardig jongetje! Doch waar waren ze nu? Ongerust ging Moeder den tuin in. En zóó waren ze niet, of ze draaiden allen de uitlokkende tafel met zijn stapels boterhammen, zijn halve kaas, en meerdere soorten jam den rug toe. Eerst Anton!

O! gelukkig! Daar kwam hij blozend en opgewekt, over het middenpad met zijn vriendje aanstappen.

Maar kijk eens, — wat zagen de heeren eruit! Hun bloesjes waren heelemaal rood bevekt van sap — van geen klein beetje sap! En Antontje liep naar moeder toe en zuchtte verrukt: „O, zooveel gegeten! zóoveel lekkere besjes gegeten! Dáar in 't bosch!”

Schrik op schrik. Het bosch in geweest! De kleine, zorgvuldig behoede Anton het bosch in geweest! Alleen! alleen met net zoo'n kleuter als hijzelf! En — besjes gegeten! Lieve deugd — wát voor besjes?

Moeders hart sloeg met angstigen slag en haar bezorgde hersens bedachten ineens allerlei vreeselij. eden. Half Augustus! De boschbessen al afgeloopen — voor bramen is 't nog te vroeg — verleden jaar had moeder met vader langs den Rijn begin October immers pas mooie rijpe bramen gevonden! *Wat voor bessen* hadden de jongens gegeten? O, — o! — o! Misschien wel de vergiftige vossenbessen, die op boschbessen lijken — misschien wel nachtschadebessen! o! o! o!

Moeder was heel moe. Eerst het vroege opstaan, na al het inpakken thuis. Toen de lange, omslachtige reis met de levenslustige troep, die geweldig veel handbagage meevoerde. Nu het opschieten om klaar te komen. En de honger. En de dorst. Dan wordt een mensch veel angstiger dan anders.

Moeder werd zoo wit als een doek. „Annet! geef de kinderen zooveel melk als ze drinken kunnen. Waar hebben jullie de bessen vandaan gehaald?” vroeg ze jachtig aan Ajaan.

„Aan de sloot groeien ze! Een heeleboel!” zei Ajaan. „En ik wil geen melk — ik heb net zooveel lekkere besjes gegeten!”

Weer angst voor moeder. „Hij wil geen melk drinken! En ik heb niets over hem te zeggen! En melk is een tegengif. Wie vergif naar binnen heeft, moet melk drinken! Dat 's het allereerste! Ja, dan moeten zijn eigen ouders het met hem maar in orde maken! Maar o! hoe moet ze nu de bessen vinden! Anton moet bij Annet blijven — melk drinken!”

„Ga jij nou maar heel gauw naar huis en zeg, wat je gedaan hebt!” zei moeder zenuwachtig. „Annet, laat Anton melk drinken! Ik ga langs de sloot kijken! of ik die bessen vinden kan!”

„Maar ik wil geen melk drinken!” riep Anton. „Ik heb niets geen dorst! Het waren zulke lekkere bessen, en zoo'n boel!”

Moeder snelde het tuinpad af, het bosch in. Bij de opening in den haag keek ze nog even om. Annet had met geweld Anton op haar schoot genomen en liet hem met geweld drinken uit een kroes melk. Ajaan had het veld al geruimd. Die had geveld, dat niet alles in orde was bij de nieuwe buren.

Hoe 'n honger, hoe 'n dorst ze hadden; Mies en Sia en Piet en Henri — ze liepen moeder achterna. En daar ging het, achter elkaar, op het smalle paadje langs de sloot.

• Toen, ineens — ze waren nog geen vijf minuten op stap — een blijde kreet van Mies: „O, kijk eens!” En een blijde kreet van moeder. — En een Indianendans van de vier ineens om — de prachtigste, gaafste, braamstruik, die je nog ooit gezien hebt. Rond, als een koepel, als een heel perk, lag de struik daar in een ronde plek zonneschijn, pal op het Zuiden. En overal, overal kleurden de groote, donkerrode bramen tusschen het groen.

Moeder moest zich vergist hebben met haar wijsheid omtrent rijpe bramen! Wel was het waar, dat ze ze langs den Rijn met vader in October had gevonden. Maar 't was ook waar, dat ze daar nu half Augustus vóór haar stonden, een heele struik vol! O! die blijdschap! Die opluchting! O, wat was het bosch nu ineens mooi! Wat was de hemel blauw — wat een stralende Augustusdag! Wat een struik vol met bramen! En hoe proefden ze! Als suiker! Als verfrisschende limonade op haar droge lippen! Mies en Sia voerden haar braam na braam.

„Piet, ga gauw vooruit loopen, zeg, dat Anton geen melk hoeft te drinken. —”

Piet holde! Hij vond Annet wanhopig, Anton in tranen. Hij knuffelde Anton eens en zei: „Het waren bramen, Annet! Zalige bramen! Ik zal ze je vanavond wijzen!”

Daar kwam de stoet terug. Moeder een beetje beschaamd over de opschudding, die ze gemaakt had. Wat een gevoel was dat — al je angsten ineens weg — alles nu zoo heerlijk — Anton, een schat! Ajaan, een handig joggie!

Ach, wat smaakten die boterhammen! Hoeveel bekers melk dronken ze wel! Het was over half drie, eer ze klaar waren.

Toen hadden ze weer frissche krachten voor den verderen arbeid. En ze schoten zóó prachtig op, dat ze na de thee al vrijuit naar de braamstruik konden gaan en er met zijn allen omheen zittend, volop genietend van zijn heerlijke vruchten. En Anton

keek trots den kring rond. Die braamstruik, die had *hij* dan toch maar gevonden.

Gedurende de drie heerlijke weken, dat ze in tante Netta's huis waren, was bijna elken middag, maar elken avond zeker, hun wandeling naar de braamstruik. En gul verschafte die altijd maar weer vruchten. Altijd maar weer groote, donkere, sappige bramen, rijp gestoofd in de Augustuszon.

